

EEN VREEMDE ONTMOETING

Instituut voor bosonderzoek

Daran vertelt

Met een lange zucht van welbehagen ga ik tegen de stam van een eik zitten. Ik geniet van de natuur rond mij. Na een jaar stage ken ik praktisch elke vierkante meter van deze vijftig hectaren bos. Mijn taak hier zit erop, mijn stage is ten einde. Ik ga dit stukje van de wereld missen, vooral op dit moment van de dag. Tegen zonsondergang houdt de natuur de adem in voor het vallen van de avond, alles wordt stil. Ik dompel mezelf onder in deze tastbare stilte.

Een krakend geluid verscheurt de wade van stilte die me omhult en ik kijk rond me. De zwaarste dieren in dit bos zijn konijnen en die kunnen geen takken doen breken door erop te trappen, tenzij ze opeens veel zwaarder geworden zijn. Alles wordt weer stil en ik begin net terug te zinken in de sfeer van het bos als er opnieuw gekraak klinkt, dit keer vanuit een andere richting, ergens achter mij. Een invasie van zwaarlijvige konijnen is zeer onwaarschijnlijk. Iets of iemand anders moet deze onverwachte geluiden veroorzaken. Het bos is niet toegankelijk voor bezoekers dus wie verstoort de stilte op zo'n onbeholpen manier? Door een genetische speling hoor ik duidelijk wat anderen niet eens zou opvallen en is mijn gezichtsvermogen beter dan dat van de meeste mensen. Al mijn zintuigen staan nu op scherp. Ik snuif de lucht op maar ik herken enkel de aromatische cocktail van een gewoon bos op een nazomeravond.

De vredige rust van daarnet heeft plaats gemaakt voor scherpe nieuwsgierigheid. Zonder de rugdekking van de ruige eikenstam te verlaten, speur ik de omgeving af. Een nauwelijks hoorbaar geluid van steelse stappen nadert nu zowel van links als van rechts achter mij. Ik zou kunnen rechtstaan en vragen wie er zo rondsluipt, maar iets weerhoudt me ervan om mezelf te tonen. Dit stiekeme gedoe, dat voor een normaal mens niet eens merkbaar zou zijn, maakt me wantrouwig. Daarom heb ik geen zin om me bloot te geven.

Nu is mijn nieuwsgierigheid aan het omslaan naar irritatie. In plaats van te genieten van een laatste avond in dit vertrouwde bos, zit ik hier half verstopt

achter een eik, proberend uit te vinden wie er mij besluit en waarom. Wie het ook moge zijn, ze doen hun best om zeer behoedzaam te naderen, maar niet discreet genoeg voor mijn scherpe zintuigen. Ik ken dit bos nu al zo goed dat ik het kan dromen. Zelfs de subtielste afwijking valt me op. Ik merk beweging links en rechts achter mij, maar de stam van de eik belemmert het zicht op de situatie pal achter mij. Dat verontrust me wel want ik heb geen idee hoeveel sluipers op mij afkomen. Komen ze eigenlijk wel op mij af of overschat ik mijn rol in dit geheel? Straks sluipen ze me, mij negerend, gewoon voorbij, zodat ik me belachelijk zal voelen om mijn nervositeit. Het wordt ook opeens zeer koud alsof iets alle warmte uit het bos zuigt. Alle aantrekkingskracht van dit plekje is verdwenen. Er hangt nu ook een vage geur van rook alsof iemand een vuurtje gestookt heeft in de omgeving, wat helemaal absurd is.

Het instituut bevindt zich in een oude herenboerderij, waarvan de gebouwen nu als burelen, vergaderlokalen en opslagplaatsen dienen. Daar ben ik waarschijnlijk veel beter beschermd dan hier en als blijkt dat er niets aan de hand is, kan ik me daar nog net zo goed belachelijk voelen. Een ding is zeker. Als ik hier blijf zitten, zal ik geen antwoorden op mijn vragen krijgen of zal ik ze krijgen als het te laat is. Resoluut spring ik recht en zet me in beweging naar de westrand van het bos, in de richting van de gebouwen. Voor mij zie ik de lichtschijs van de ondergaande zon, en als ik achter me kijk, zie ik hoe de duisternis zich uitbreidt en als het ware haar tentakels naar me uitstrekt.

Terwijl ik stap, blijf ik geluiden horen achter mij. Ik voel hoe blikken zich dwars door mijn rugzak trachten te boren en ik versnel mijn pas. De krakende takken en sluipende stappen blijven naderen en er wordt minder moeite gedaan om de geluiden van de bewegingen te verhullen. Ik reken erop dat ik in het bos in het voordeel ben door mijn terreinkennis en ik verlaat het pad. De begroeiing is om onderzoeksdoeleinden met opzet verwilderd gelaten en er lopen slechts enkele, amper zichtbare paadjes doorheen die ik allemaal ken.

Mijn achtervolgers versnellen nu merkbaar de pas en in een reflex zet ik het op een drafje. Diezelfde genetische afwijking die me een goed zicht en gehoor heeft bezorgd, heeft dat ook met atletische capaciteiten gedaan. Ik weet wel dat sommigen me daarom als een soort freak beschouwen, maar ik voel me er nu wel een die gelukkig is dat hij verdomd snel kan lopen. Ik wil hier een voorsprong uitbouwen, want in het open terrein voorbij de bosrand ben ik mijn voordeel van terreinkennis kwijt. Die kennis laat me toe om de braamstruiken, konijnenpijpen en grijpgrage wortels te ontwijken. Ik hoor aan de pijnkreten

en het gevloek dat dit mijn achtervolgers niet zo goed lukt. Hun verwensingen klinken me als muziek in de oren, maar de taal is mij onbekend en hangt aan elkaar van sisklanken alsof ik gevolgd word door een nest slangen. Het zijn wel onhandige, vallende en struikelende slangen wat dan weer goed is voor mijn moreel.

Mijn plan lukt en ik win veld. De geluiden verzwakken en zijn nog amper hoorbaar wanneer ik de bosrand bereik. Vanaf hier zet ik een sprint in en loop ik recht naar de boerderij en de bijgebouwen die ik nu kan zien liggen in de opkomende nevel. Rechts van de hoofdgebouwen groeien wilgen en enkele hoge struiken. Die begroeiing verbergt een oud bakhuis. Dat lijkt me een uitstekende schuilplaats die geen achtervolgers zal aantrekken.

Het laatste wat ik van mijn belagers hoorde, was een luid gehijg tussen het gekraak en sissend gevloek, maar nu is het stil achter mij. Dat betekent dat ik mijn voorsprong bewaard heb. Ik zet mijn sprint verder in de richting van de bebouwing om mijn achtervolgers op een dwaalspoor te brengen. Als ik de hoeve nader, twijfel ik even om toch door te lopen naar de lokkende bijgebouwen. Een verstandig klinkend stemmetje in mij blijft aandringen dat dit geen goed idee is.

Op het erf reken ik erop buiten zicht te zijn vanaf het bos en verander ik van richting. In een goed tempo kom ik in de begroeiing rond het bakhuis terecht. Ik heb bijna spijt van mijn keuze. Hier komt al jaren niemand en overal groeien venijnige netels, scherpe distels en vooral zeer hoge braamstruiken met grijpgrage takken. Zo snel ik kan, bevrijd ik me van de bramentakken en spring ik naar het gat waar het deurtje van het bakhuis ooit zat. Ik buk me om binnen te gaan en voel meer dan ik zie hoe er iets naar mijn hoofd suist. Het is te laat om het volledig te ontwijken en mijn schouder wordt vol getroffen.

Met tranen van pijn zit ik geknield te kijken naar een spookachtig wit gezicht met een lichtgevende halo eromheen. Ik probeer een wanhopige afweerbeweging met mijn goede arm als het spook verrassend spreekt: 'O, sorry.' Het klinkt zelfs gemeend. Het spookgezicht wordt menselijk en de halo een verwarde blonde haardos. Het gezicht kijkt me geschrokken aan en ik herken het. De bijhorende persoon is ook een vrijwilliger; zij werkt aan dit instituut voor een project dat met de lokale flora te maken heeft. We hebben een paar keer vluchtig contact gehad tijdens het veldwerk. Haar uiterlijk is me bijgebleven omdat ze dezelfde kleur haren en ogen heeft als ik. Tania is haar naam, denk ik.

Ze houdt nog steeds een broodspaan als wapen in haar handen, maar laat die nu wel zakken. 'Wat doe jij hier?' vragen we tegelijkertijd. Zij was hier

eerst en bovendien staat zij recht met de broodspaan in haar hand. Ik stel me dus voor, waarop ze knikt om aan te geven dat ze mij ook kent. Nu pas sta ik recht en na een snelle blik op de omgeving buiten, ga ik dieper het oude bakhuis in. Daar leg ik haar fluisterend uit wat me overkomen is in het bos zodat ik me hier wilde verstoppen.

‘Jij hebt ze dus gehoord, ik heb ze gezien. Tenminste als het dezelfde griezels zijn, wat wel waarschijnlijk is.’ Leunend tegen de achtermuur van het bakhuis vertelt Tania hoe zij hier terechtgekomen is. ‘Ik was aan het afsluiten in het schuurtje op het veldje met de zaailingen. Opeens kreeg ik het koud alsof er een ijzige wind binnengewaaid kwam. Door de kleine vensters van het schuurtje zag ik echter geen blad bewegen op het veld. Ik zag wel hoe drie vreemde figuren in mijn richting kwamen. Het eerste dat me in gedachten kwam, was dat het ging om leden van een of andere sekte die een ritueel wilden uitvoeren op het veldje. Daarom droegen ze waarschijnlijk die opvallende zwarte toga met kapmantel. Maar toen ik merkte dat ze achteloos de jonge plantjes vertraptten, wist ik dat ze niets goeds in de zin hadden. Hun gezicht ging verborgen onder de ruime kap, maar ik voelde hun ogen. De dreiging die van hen uitging, strekte tentakels uit naar het schuurtje. In een reflex reageerde ik op mijn angst door de watersproeiers voor de irrigatie van het veldje aan te zetten. Dat was een absurde reactie, maar het effect was verbluffend. De griezels schreeuwden het uit en krompen in elkaar alsof het water uit de sproeiers kokend heet was. Struikelend en nog steeds roepend van pijn en boosheid, vluchtten ze van het veldje. Zoals je zegt, gebruikten ze een vreemde taal met zeer veel sisklanken. Een tijdlang stond ik als aan de grond genageld in het schuurtje te kijken naar de plekken waar de indringers verdwenen waren. Maar snel drong het tot me door dat, als ze me daarnet al kwaad wilden doen, ze nu waarschijnlijk nog een graad bozer en vastberadener zouden zijn. Ik nam dus snel mijn spullen en liep zo rap ik kon naar de hoeve en verstopte me hier. Ik heb zelfs de sproeiers laten aanstaan.’ Met neergeslagen ogen zegt ze verontschuldigend: ‘Toen ik daarnet iemand hoorde buiten, dacht ik dat zij het waren en daarom...’ Ze steekt de broodspaan omhoog.

Ik knik haar vergevingsgezind toe terwijl ik mijn pijnlijke schouder betast. Een soort wapen is misschien niet zo’n slecht idee. Ik kijk rond of ik ook iets kan vinden dat daartoe kan dienen maar het enige dat ik zie, is een roestige pook om de oven op te rakelen. Dat ijzer raak ik enkel aan als het echt moet, ik heb er namelijk een soort allergie voor. Daarom haal ik een rol tape uit mijn

werktas en improviseer ik daarmee een handvat aan de pook. 'Heb jij soms een idee wie die insluipers zijn en waarom ze ons opgejaagd hebben?' Tania schudt haar hoofd en kijkt vragend naar mij. Ik geef toe dat ik evenmin enig idee heb. 'Waarschijnlijk heb je gelijk en gaat het om een soort sekte die het op het instituut gemunt heeft. Ze waren verrast van ons hier aan te treffen op een zondag. We zaten gewoon in de weg op een verkeerd moment.'

Tania knikt bij mijn uitleg en ze vult aan: 'Als we hier blijven, zitten we niet meer in de weg en dan zullen ze ons wel gerust laten, hun ding doen en dan verdwijnen.' We spreken af om een halfuur te wachten. Als we dan nog niets gehoord hebben, zal ik voorzichtig onze schuilplaats verlaten om de situatie te verkennen.

Dat plan houdt niet lang stand. Na nog geen tien minuten horen we geblaf, nerveus gejack en zelfs gehuil naderen. De achtervolgers hebben honden ingezet. Honden oordelen niet maar volgen sporen. Ik kan mijn spoor zelfs zien, daar waar ik me een pad door de bramen en distels gebaad heb. Dat maakt onze kansen op ontsnapping zeer klein. Onze schuilplaats bezorgt ons een voordeel. Dankzij de kleine deur kunnen we niet overrompeld geraken. Zonder woorden gaan we elk aan een kant van het deurgat zitten, met onze geïmproviseerde wapens klaar.

Een schrill fluitsignaal doet ons opspringen. Het komt van ergens achter het bakhuis. Het geblaf verandert onmiddellijk van richting. Het lijkt wel alsof het fluitsignaal de honden roept en Tania zendt me een verwonderde blik. Ik begrijp dit evenmin en haal mijn schouders op. Tenminste, ik haal anderhalve schouder op wat me een ferme pijnscheut bezorgt. De honden die daarnet nog lawaai maakten, verstommen nu volledig. De stilte is een raadsel en na een blik op mij, verlaat Tania het bakhuis met de broodspaan in de aanslag. Ik had hetzelfde idee en we lopen voorzichtig gebukt door de struiken naar de rand van het erf. De begroeiing rond het bakhuis biedt dekking genoeg en laat ons toe ongezien over het erf te kijken. Dicht bijeen gehurkt zijn we toeschouwer van een verbijsterend tafereel dat zich afspeelt aan de overkant van het erf.

Aan de schuurpoort, een dertig meter voor ons, staat een figuur die een kruising lijkt tussen een oude hippie en een vagebond. Rond hem staan een tiental vervaarlijk uitziende honden, kwispelend, aandachtig naar hem te luisteren. Na een uitleg strekt de hippie zijn arm uit en wijst in een richting die wegleidt van de gebouwen en van ons. De honden blaffen nog eens en vertrekken geestdriftig in de richting die hij aanwijst. Hun opgewonden geblaf verdwijnt

in de verte en de stilte keert terug. Dan klinkt schuchter de roep van een uil. Alsof dat een signaal van bevrijding is, breken alle natuurlijke avondgeluiden los. De beklemming die de ganse omgeving in zijn grip had, lijkt gebroken. We zitten in een ongemakkelijke houding om zoveel mogelijk de distels en bramen te ontwijken en willen hier weg. Juist als Tania in gebarentaal voorstelt om terug te keren naar het bakhuis, roept de man aan de schuurdeur: 'Ze zijn weg, het is veilig nu. Voorlopig.'

We bevrozen enkele tellen tot we beiden beseffen dat hij het echt tegen ons heeft. Hij wenkt ons en aan zijn pols bengelt iets dat het licht van de ondergaande zon weerkaatst. Dat moet het fluitje zijn dat we daarnet gehoord hebben.

Ik ben zo opgelucht om een min of meer normaal mens te zien, dat ik ga rechtstaan en aanstalten maak om onze dekking te verlaten maar Tania grijpt mijn arm om me te stoppen. Terwijl ze zich dieper in de begroeiing terugtrekt, sist ze naar mij: 'We kennen die rare fluitmans niet eens.'

Ik ben reeds zichtbaar voor degene die ze bedoelt en die 'rare fluitmans' heeft haar blijkbaar gehoord. 'Mijn naam is Ambrosius en jullie zijn Tania en Daran, denk ik?' Dat laatste klinkt eerder als een vaststelling dan als een vraag.

Bij het horen van haar naam, laat Tania mijn arm los alsof er iemand op haar hand geslagen heeft. Met een uitdrukking van argwaan maar ook nieuwsgierigheid, staat ze nu ook rechtop in de struiken en samen steken we het erf over naar de schuurpoort waar de zonderlinge man op ons wacht. Bij onze aankomst, speurt hij de omgeving nog eens af en dan wenkt hij ons om de schuur binnen te gaan. Binnen krijg ik de gelegenheid om hem eens goed te bekijken, ondanks het schemerlicht. De oude, in het grijs geklede man is op een stapel strobalen gaan zitten. Hij steunt zijn kin op zijn handen die hij over de bovenkant van een ruwe, onbewerkte wandelstok gevouwen heeft. Hij kijkt ons aan met ogen waarvan de onpeilbare diepte een zeer lang verhaal laat vermoeden. Ook ik ga op een paar strobalen zitten; Tania blijft in de poortopening staan en heeft nog steeds de broodspaan in de hand.

'Zoals ik reeds zei, ik ben Ambrosius,' herhaalt de man, begeleid door een vriendelijk hoofdknikje voor elk van ons. Hij wacht niet op een reactie en gaat verder: 'Heu, ben eigenlijk nogal verrast door deze toestanden. Ik kwam jullie hier opzoeken omdat men me verteld had dat ik jullie hier kon vinden vandaag. Op een zondag is het normaal kalm genoeg om een rustig gesprek te hebben. Het gaat namelijk over een mogelijke interessante toekomst voor jullie beiden.' Hij pauzeert en bekijkt ons met een glimlach die rimpeltjes trekt rond zijn ogen.

Wij blijven afwachtend zwijgen. ‘De man aan de balie zei me hier te wachten omdat jullie in ieder geval hier voorbijkomen als je klaar bent. Ik was veel te vroeg en zat te genieten van de rust en stilte. Tot mijn verbazing zag ik opeens Tania aangelopen komen.’ Hierbij kijkt hij haar aan en zegt: ‘Ge waart duidelijk zeer gehaast en dan verdween je in het bosje hier aan de overkant.’ Tegen mij zegt hij: ‘En dan nog een verrassing! Even later kwam ook jij, Daran, naar de hoeve gesprint om dan ook te verdwijnen in datzelfde bosje aan de overkant. Ik zat te overwegen om tot bij jullie te komen, maar werd onderbroken door naderend kabaal van opgewonden honden. De dieren waren duidelijk op jacht en ik vermoedde een verband met jullie haast. Ik heb ze dan maar op andere gedachten gebracht, zodat ze enkele ingebeelde prooien achternagingen, zo ver mogelijk van hier.’ Nu kijkt hij ons beiden vragend aan: ‘Kan een van jullie uitleggen waarom er jacht gemaakt wordt op jullie?’

Ik kijk Tania aan, maar van haar moeten we niet direct een antwoord verwachten. Alles in haar houding drukt wantrouwen uit voor deze ... Ambrosius. Ze staat met opeengeklemd kaken naar hem te kijken en heeft nog steeds de broodspaan zo stevig in de hand dat haar kneukels wit zien. Daarom doe ik maar eerst mijn verhaal. Terwijl ik vertel, zie ik hoe verbazing over het gezicht van de oude hippie glijdt en geleidelijk aan zijn uitdrukking overheerst.

Tania heeft dit ook gemerkt en beseft dat dit niet gespeeld is, waardoor ze lichtjes ontdooit. Ze zet de broodspaan tegen de deur en doet op haar beurt haar verhaal terwijl de bezoeker geduldig luistert.

De oude man heeft nu een zeer bedachtzame uitdrukking gekregen. Oud ... ik noem hem ‘oud’ maar is hij dat eigenlijk wel? Hij heeft rimpels en zijn haren zijn zilverwit maar voor de rest straalt hij een volledige tijdloosheid uit. Hij spreekt met een zachte stem die echter perfect verstaanbaar is, zelfs van op afstand. Enkel zijn woordenschat komt soms verouderd over.

Als Tania klaar is met haar relaas, krabt hij in zijn warrige baard en mompelt: ‘Zwart, kapmantels, zwarte honden...’ met zijn blik in de verte alsof hij zijn geheugen afzoekt. Dan kijkt hij ons vragend aan: ‘Hebben jullie iemand boos gemaakt?’

We schudden allebei ontkennend het hoofd. Ik leg uit dat ik in feite een nogal introverte levensstijl heb, mede door mijn genetische extraatjes. Tania heeft een gelijkaardig verhaal. Daardoor hebben we wel geen vrienden, maar ook geen vijanden voor zover we weten. Ik vertel hem onze hypothese van de protestsekte die een aanval op het instituut uitvoert, waarop hij nadenkend knikt.

Tania is toch nog altijd op haar hoede. 'Dat verklaart niet hun panische reactie op water. Heb jij misschien iemand kwaad gemaakt en waarom ben je trouwens op zoek naar ons?' De ondertoon van wantrouwen ten opzichte van de man blijft onmiskenbaar.

Als hij haar wantrouwen al voelt, laat hij in ieder geval niets blijken en knikt gewoon. 'Ja, ik heb wel enkele figuren op de tenen getrapt in mijn leven, maar niemand van hen voldoet aan de beschrijving die jullie daar gaven. Bovendien zijn diegenen meestal veel directer als ze boos zijn en ze sluipen niet rond.' Hij haalt de schouders op en verandert van onderwerp door op haar tweede vraag te antwoorden: 'Ik was op zoek naar jullie omdat ik een aanbieding heb. Noem mij een headhunter, want dat is de huidige term, dacht ik. Ik ben op zoek naar een paar mensen voor een mooie taak in Bretagne. Mijn naspeuringen hebben aangetoond dat jullie perfect aan de vereisten voldoen. Vandaar dat ik jullie wilde komen spreken over mijn voorstel. Toen ik tot mijn verrassing merkte dat op jullie gejaagd werden door onbekenden, leek het me best om eerst die dreiging af te leiden.' Bij de laatste woorden kijkt hij Tania aan alsof hij beseft dat zij moet overtuigd worden. Dan wordt zijn toon praktisch. 'Of ze het nu op het instituut, op mij of op jullie gemunt hebben, de kans is groot dat ze zullen terugkeren en dus moeten we hier weg en liefst zo snel mogelijk.' Hij grijpt in zijn tas en haalt er twee omslagen uit waarvan we er elk een krijgen. Ik merk dat onze namen erop gekalligrafeerd zijn. 'Hierin zal je al meer vinden in verband met de taak in Bretagne. Ik had gehoopt om alles uitgebreid uit te leggen, maar het is hier te gevaarlijk. Wij zien elkaar wel terug en dan kan ik jullie vragen beantwoorden. Ik vind het spijtig dat we niet uitgebreider kunnen spreken, maar nu moeten we hier echt weg. Ondertussen zullen ze wel doorhebben dat de honden op een dwaalspoor zaten.'

Tania pikt snel in op zijn woorden. 'Ik wil inderdaad zo snel mogelijk hier weg, naar huis, en na een douche dit allemaal vergeten bij een boek.'

Ambrosius schudt zijn hoofd. 'Ik weet niet of dat zo'n goed idee is. Jullie doen met mijn raad wat jullie willen, maar in jullie plaats zou ik niet zomaar naar huis gaan. Als ze het op jullie gemunt hebben en te weten gekomen zijn dat jullie hier zijn, weten ze zeer waarschijnlijk ook waar jullie wonen. Dan wachten ze jullie daar gewoon op.'

In verband met jullie eventuele reis naar Bretagne, had ik reeds een verblijf voorzien in een hotel in Antwerpen. De plaats is betrouwbaar en je kunt er vanaf vandaag terecht voor logement.' Hij zoekt eventjes in de tas die langs

zijn zij hangt en overhandigt Tania dan een adreskaartje met de woorden: 'Misschien kun je er beter een nachtje over laten gaan. Je kan dan morgen nog altijd beslissen. Dit is misschien de veiligste oplossing.'

Tania geeft het kaartje in een beweging aan mij. 'Hier, ik ga naar huis, maar misschien heb jij er iets aan. Goedenavond!'

Verbouwereerd sta ik met dat kaartje in mijn hand te kijken hoe Tania naar het hoofgebouw loopt. Ik voel er ook niets meer voor om hier nog langer dan noodzakelijk te blijven en neem vriendelijk afscheid van de oude man. Ik heb het gevoel dat hij me nog nakijkt terwijl ik hem achterlaat in de schuur.

Net voor ik het hoofdgebouw binnenga, kijk ik nog eens achter me in de vallende schemering en zie geen Ambrosius meer. De schuurpoort is dicht. Een doodse stilte is het eerste dat me opvalt als ik binnenkom. Die stilte doet zeer onwennig aan. Er zijn altijd geluiden, al zijn die soms slechts afkomstig uit de televisie van de conciërge. Het tweede opmerkelijke is de onverklaarbare rookgeur die er hangt: er is geen enkel open vuur in de omgeving.

Een gil van Tania verbreekt de morbide stilte in het gebouw. In enkele zeer grote passen sta ik naast haar aan de inkombalie. Haar blik vol afgrijzen is gericht op de conciërge. Die zit compleet verstart achter de balie en er zweven zwarte rooksluizen rond zijn hoofd. Hij reageert totaal niet op de omgeving en zit, onnatuurlijk bleek, met open ogen te staren naar een punt op de muur achter ons. Zijn ogen zijn griezelig zwart en leeg. Ik leun over de balie en tik op zijn schouder, maar er komt helemaal geen reactie. Daarna raak ik Tania's arm aan en ze springt met een gil achteruit. Met moeite kan ik haar enigszins kalmeren. 'Kijk,' zeg ik haar en wijs op een groot boek dat geopend voor de conciërge ligt. De man heeft het niet erg op bureautica en gebruikt liever nog papier. Daarom zijn al onze gegevens genoteerd in een groot, ouderwets registerschrift. Ik zeg: 'Ik moet opeens denken aan de woorden van de oude man. Onze adressen staan in dat boek genoteerd. Je kunt zien dat er enkele bladzijden uitgescheurd zijn.'

De weë geur van de rook maakt me misselijk en ik zie dat Tania er ook last van heeft. Zonder een woord verlaten we de conciërge in zijn catatonische toestand en gaan we naar de lockerruimte. Onderweg zien we nog personeel en medestudenten die in een rookwolk bevroren zitten. De lucht is echt door-drongen van die dampen. 'We moeten de politie bellen,' zeg ik. Ik wil teruggaan naar de balie waar de telefoon van de conciërge staat, maar aarzel vanwege de roerloze gestalte en de onheilspellende rookwolk.

Tania reageert eerst niet maar dan zegt ze: 'Nee, dat is geen goed idee.' Ze schudt het hoofd om haar woorden kracht bij te zetten. 'Wat zullen we vertellen? Zullen we hun uitleggen dat we opgejaagd werden door geheimzinnige schimmen die weg zijn? Zullen we zeggen dat er honden op ons afgestuurd werden, maar dat die nu ook weg zijn dankzij een onbekende man die ondertussen ook weg is? Dat klinkt allemaal zeer, zeer absurd. De politie zal ons hier vinden met een aantal rokerige wassenbeelden in een verder leeg instituut. Het ergste van al is dat de politie ons zeker zal vragen hier op hen te wachten en dat ben ik helemaal niet van plan. Ik wil hier weg en direct. Ik wil naar huis.' Ze klinkt zeer opgewonden, wat niet verwonderlijk is. Er is wel iets dat me dwars zit en ik herinner haar aan de woorden van Ambrosius en de uitgescheurde pagina's uit het register. De heftigheid van haar reactie maakt duidelijk dat er geen discussie meer is. 'Ik laat me niet commanderen door een vreemde kwast wiens bedoelingen we niet kennen. Ik ben dit hier allemaal beu en ga naar huis. Daar zal ik alle deuren en vensters sluiten en proberen te ontspannen in bad. Ik hoop dat ik daar gewoon wakker word uit deze nachtmerrie. Maar jij mag hier blijven tot de politie komt. Vertel hun maar dat ik misselijk geworden ben van ellende en naar huis gegaan ben.'

Tegenspreken heeft dus geen zin en ik heb evenmin zin om hier op de politie te wachten en hun dan een absurd klinkende uitleg te geven. Bovendien begint het bedwelmend effect van de rook hinderend voelbaar te worden. Niettemin ben ik er helemaal niet zo gerust op om de waarschuwing van de oude man zomaar in de wind te slaan. 'Zoals je wilt,' zeg ik, 'maar ik ga wel mee met jou tot bij jou thuis voor alle veiligheid. Anders voel ik me niet gerust.'

De klank van mijn stem moet haar ook duidelijk gemaakt hebben dat ik evenmin tegenspraak duld, want ze reageert enkel met: 'Jij doet wat je wilt, maar ik wacht niet op je.' Ik meen eventjes wel een glimp van opluchting te zien, maar dat kan verbeelding zijn.

De buitenlucht betekent echt een verlossing van de beklemming die door de bedwelmende rookgeur werd veroorzaakt. We houden beiden de omgeving goed in het oog, maar we zien nergens zwarte figuren. Even later zijn we aan de bushalte en we hebben geluk want enkele minuten later zijn we reeds onderweg naar Tania's woning. Behalve wij reist er een vrouw mee met vier kinderen. Die zijn zo levendig dat we terug in de normale wereld worden getrokken.

We rijden al een tijdje langs een kanaal als Tania de halte aanvraagt en rechtstaat. 'Hier moeten we eraf,' voegt ze, nogal overbodig, toe. De halte is

gelegen aan een winkelwijk rond een grote parking, grenzend aan het kanaal. 'Ik woon aan de overkant.' zegt Tania, terwijl ze over het kanaal wijst naar een rij huizen met tuintjes. Een voetgangersbrug verbindt de wijk met het inkoopcentrum. De brug is een designgeval van veelkleurig metaal en het loopvlak bestaat uit roosters waardoor je het zwarte water van het kanaal kunt zien. De opstijgende vochtige koelte is voelbaar als we over de brug gaan. Die verjaagt de laatste restanten van de rook die nog in onze kleren hing. Maar als we het kanaal over zijn en de rij huizen naderen, wordt het opeens veel kouder en we herkennen die onnatuurlijk kilte. We hebben ze reeds gevoeld in de nabijheid van de zwarte griezels.

Tania weet echter van geen stoppen en stapt resoluut naar een tuinkek. De woning erachter is donker. Tania opent het hek dat hierbij een vreselijk gekerm van metaal op metaal laat horen. Ze stopt onmiddellijk en kijkt naar het huis. Ons goed gehoor vangt de reactie op vanuit het huis. Sissende klanken zijn hoorbaar en het grote venster dat dienstdoet als tuindeur schuift open. Er komen gedempte stappen in onze richting. Meteen meen ik weer de rookgeur te ruiken. De zwarte figuren gaan bijna perfect op in de duisternis en we voelen ze meer dan dat we ze zien.

We aarzelen niet en keren snel op onze stappen terug. Zonder na te denken of te overleggen, lopen we naar de brug en steken die over. Het geluid van onze stappen op het metalen rooster sterft weg en wordt niet opgevolgd door andere stappen. Ik kijk achterom en zie hoe twee duistere figuren als bevroren aan het begin van de brug staan. Hun ogen zijn niet zichtbaar maar de houding van hun kap toont dat ze naar het water kijken dat door de roosters zichtbaar is.

'Een bus!' roept Tania en ik herken inderdaad het lichtbord van een naderende bus. We halen de halte net op tijd en zitten even later hijgend op de achterste bank. Tania probeert door het bijna ondoorzichtige venster te kijken in de richting van waar de brug ergens moet zijn. Meer tegen haar eigen spiegelbeeld dan tegen mij, zegt ze: 'Dit is de tweede keer dat ik gered word door water.' Dan laat ze zich tegen de rugleuning zakken en zucht: 'Wat nu? Het is nu wel zeer waarschijnlijk dat ze het op ons gemunt hebben. Waarom weten we niet, maar dat is nu bijzaak. Ofwel zit die oude zonderling zelf in het complot en dan wachten ze ons op waar hij ons naartoe stuurt. Ofwel is hij niet betrokken, maar dan tasten we nog in het duister en ik heb geen zin om, voor ik weet niet hoelang, telkens over mijn schouder te moeten kijken of er geen zwarte sissende griezels achter me aan zitten.' Ik knik op haar uitleg maar ze kijkt niet eens naar

mij en gaat retorisch verder. ‘Zo te zien krijgt de oude zonderling zijn zin. Ik kies voor de korte pijn en wil naar het adres dat hij gaf. Als ze ons opwachten, zal ik hen laten zien dat ik niet met me laat sollen Jij kunt nog proberen naar huis te gaan als je wilt, maar geef me dan het adreskaartje.’

Dat laatste was terug aan mij gericht, maar klinkt niet echt gemeend en ze heeft gelijk. Naar huis heeft ook voor mij zijn veilige betekenis verloren sinds we de zwarte wezens bij haar thuis tegen het lijf liepen. ‘Nee, ik ga mee naar Antwerpen. Ik heb er genoeg van hier. En, zoals je zegt, als ze ons opwachten, zullen ze ons niet cadeau krijgen. We moeten enkel zorgen dat ze ons spoor volledig kwijt geraken zodat niemand ons kan volgen naar onze volgende bestemming.’

Tania gaat nu rechttop zitten met ondernemingslust in haar uitdrukking. ‘Als we het spoor warrig willen maken, zijn we goed begonnen want deze bus gaat de verkeerde richting uit. In het volgende dorp moeten we overstappen in de richting van een station.’

Terwijl de bus verdwijnt aan het station, voel ik dat mijn leven vandaag een wending heeft genomen in een onbekende richting. In het station fatsoeneren we ons een beetje. We ontdoen ons van spinnenwebben, takjes, zwarte vegen en we verzorgen de meeste schrammen en wondjes met water en handdoekjes in de toiletten zodat we niet opvallen.

De rest van de reis, of eerder, de vlucht naar Antwerpen, verloopt vlotjes en zonder incidenten, maar we blijven op onze hoede. Op de trein veranderen we driemaal van wagon om te zien of we gevolgd worden, maar niemand blijkt ons aandacht te schenken.

Tijdens onze tocht door de stad zelf, nemen we ook omwegen om te zien of we niet gevolgd worden, maar ook dat levert niets op. De Veemarkt ligt verlaten wanneer we hem bereiken. We vinden het verstandiger om het lege plein, dat verlicht wordt door enkele straatlantaarns, te vermijden en wandelen zo onopvallend mogelijk langs de gevels van de huizen om de B&B te zoeken. Die is gemakkelijk te vinden want hij is helder verlicht. Vanop afstand is er niemand te zien binnen. Op de hoek van het plein overleggen we nog en een geluid schrikt ons op. Het is slechts een vrouw die haar twee hondjes uitlaat. De normaliteit van dit beeld, zet ons aan tot actie. Ik leg Tania uit dat het geen zin heeft om beiden risico te lopen en dat zij dus beter een beetje verderop gaat wachten terwijl ik aanbel. Ze aarzelt even maar knikt dan en trekt zich terug in de schaduwen van een zijstraat.

Ik nader voorzichtig de deur en kijk nog even of ik binnen iemand zie in de verlichte ruimte achter het venster, maar die kamer is leeg. Terwijl ik aarzel met mijn vinger bij de belknop, valt me opeens iets op. De temperatuur is normaal voor een avond en van de ijzige kilte bij onze ontmoetingen met de zwarte wezens is niets te zien. Ik snuif de lucht op en er is evenmin rook te bespeuren. Dat geeft me moed en ik druk resoluut de belknop in, om daarna toch maar meteen wat afstand van de deur te nemen, klaar om het op een lopen te zetten, mocht een zwarte schim opendoen. Zoals de temperatuur al liet vermoeden, is mijn vrees ongegrond. De deur gaat open en een jonge vrouw met een vragende, doch vriendelijke blik verschijnt. Tania heeft gemerkt dat de kust veilig is en nog voor ik goedenavond heb gezegd, staat ze naast mij.